

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 februarie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Ursache Petru,

Judecători – Timofti Vladimir, Alerguș Constantin,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul, Bulgaru Anatolie, în numele inculpatului Casap Octavian, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Casap Octavian Semion, *născut la 25 august 1993, originar și domiciliat r-ul Soroca, s. Stoicani.*

Termenul de examinare a cauzei:

1. *în prima instanță: 01.08.2011-02.12.2013*
2. *în instanța de apel: 03.01.2014-14.10.2014*
3. *în instanța de recurs: 16.01.2015 - 18.02.2015*

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Soroca din 02 decembrie 2013, Casap Octavian Semion, a fost condamnat în baza:

- art. 149 alin. (1) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare;
- art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilit pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul total, 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă în principiu acțiunea civilă a lui Solovei Liubovi, fiindu-i explicat dreptul de a se adresa în judecată cu acțiune în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței, instanța de fond a constatat că, Casap O., la 29 aprilie 2011, în intervalul de timp 20.00 și 21.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în stradă, în centrul s. Stoicani, r-l Soroca, a manifestat o vădită lipsă de respect față de societate, încălcând grosolan ordinea publică și normele de conviețuire în societate, cu o deosebită obraznicie, în lipsa unor motive întemeiate, se exprima cu cuvinte necenzurate în adresa lui Solovei Ivan și Mihai Alina. Apoi a lovit de câteva ori cu picioarele în automobilul de model VAZ 2107 ce aparținea lui Solovei Ivan, după care, intenționat i-a aplicat mai multe lovituri cu palma și cu piciorul lui Mihai Alina cauzându-i astfel dureri fizice.

Tot el, după comiterea acțiunilor huliganice, fiind în stare de ebrietate, văzând automobilul, la volanul căruia se afla Solovei Ivan, care se deplasa în direcția sa, a aruncat cu o piatră în automobil, spărgând parbrizul și lovindu-l pe șofer în față. În continuare automobilul, a derapat de pe drum, lovindu-se de un pilon din beton. În rezultatul leziunilor cauzate, Solovei Ivan, a decedat, astfel lipsindu-l pe acesta de viață din imprudență.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, instanța de fond a calificat *de drept* faptele inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal – *lipsirea de viață din imprudență* și art. 287 alin. (1) Cod penal, *huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc prin obraznicie deosebită.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la 7 ani 6 luni închisoare și în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare. În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni a-i stabili pedeapsă definitivă de 9 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis. Acțiunea civilă în sumă de 132 000 lei de o admis în principiu și de o lăsat pentru examinare în ordinea procedurii civile.

În motivarea apelului procurorul a invocat că, instanța de fond nu a ținut cont de toate circumstanțele cazului și probele prezentate în vederea dovedirii vinovăției lui Casap O. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal. La calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, nu s-a ținut cont de prevederile Hotărârii explicative a Plenului CSJ nr. 11 din 24.12.2012 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor (145-148)”, care prevede că instanța judecătorească, soluționând chestiunea despre vinovăția de omor a persoanei, va reieși din cumulul tuturor circumstanțelor infracțiunii săvârșite, va ține cont, în special, de anturajul, modul de săvârșire a infracțiunii, numărul, caracterul și localizarea rănilor și a altor leziuni corporale, comportarea anterioară a vinovatului și a victimei, relațiile dintre ei.

Indică, că latura subiectivă a infracțiunii de omor se realizează cu vinovăție manifestată prin intenția directă sau indirectă. Potrivit art. 17 din Cod Penal, se consideră că infracțiunea a fost săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, le-a dorit sau admitea, în mod conștient, survenirea acestor urmări. În cazul dat făptuitorul Casap O., aruncând piatră în regiunea capului lui Solovei I., organ important pentru viața și sănătatea omului, avea intenția indirectă pentru comiterea omorului. El trebuia în mod conștient, aruncând piatră, să prevadă survenirea urmării - decesului victimei.

Menționează faptul că, latura subiectivă a infracțiunii de omor intenționat este caracterizată și de motiv. În instanța de judecată s-a constatat, că omorul a fost săvârșit din motive huliganice și din relații ostile apărute anterior. Consideră că,

instanța de fond incorect a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, aplicându-i o pedeapsă prea blândă pentru fapta săvârșită.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2014, a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Casap O. a fost condamnat în baza:

- art. 151 alin. (4) Cod penal, cu aplicarea art. 70 alin. (3) Cod penal, la 7 ani 6 luni închisoare;

- art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, la examinarea cauzei respective instanța de fond nu a dat eficiență prevederilor art. 93-101, 26-27 Cod de procedură penală, instanța nu a cercetat cauza multiaspectual, nu a dat aprecieri probelor prezentate prin prisma pertinentei, concludenței, coroborării lor, în baza probelor acumulate nu a reținut just starea de fapt pe cauză.

Instanța de apel a menționat că soluția instanței de fond privind calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 287 alin. (1) Cod penal este una corectă, în această parte sentința nu a fost contestată. Totodată, instanța de apel a considerat soluția instanței de fond privind calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, ca incorectă și contravine bazei probante existente pe cauză, care nu a fost pe deplin verificată și apreciată la justa valoare.

În viziunea instanței de apel, acțiunile inculpatului urmează a fi calificate în baza art. 151 alin. (4) Cod penal și nu în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, precum se solicită în apel.

În rezultatul cercetării, printr-o verificare suplimentară a împrejurărilor de fapt și aspectelor de drept a cauzei penale, instanța de apel a ajuns la concluzia, că baza probantă administrată în prezenta cauză demonstrează cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea *vătămării intenționate grave a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, care a provocat decesul părții vătămăte*, astfel că acțiunile lui urmează a fi corect încadrate în baza art. 151 alin. (4) Cod penal.

Pentru astfel de concluzie în ședința instanței de apel a fost audiat inculpatul, succesorul părții vătămăte, Solovei L., martorii Danilă A., Mihailov V., Ursu V., precum și fiind cercetate următoarele probe scrise: procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier din 29.04.2011 (v.1, f.d. 10-12); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 29.04.2011, prin care a fost supus cercetării automobilul de model „VAZ 2107” cu n/î EDAL 804 (v.1, f.d. 13-14); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 30.04.2011; (v.1, f.d. 46-47); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 04.05.2011 (v. 1 f.d. 53); procesul-verbal de verificare a declarațiilor la locul accidentului din 04.05.2011, cu fototabele, (v.1, f.d. 55-61); procesul-verbal de cercetare a obiectelor din 29.05.11, (v.1, f.d. 42); raportul de expertiză medico-legală nr. 93 „A” din 07.06.2011 (v. 1 f.d. 102-103); raportul de expertiză medico-legală în

comisie nr. 377 din 16.12.2011 (v. 1 f.d. 240-247); raportul de expertiză medico-legală nr. 26 din 18.09.2012 (v. 2 f.d. 27-38); raport de constatare medico-legală nr. 107 din 08.06.2012 (v. 2 f.d. 39-43); raportul de expertiză medico-legală nr. 6 din 28.03.2013 (v. 2 f.d. 103-109).

La fel, instanța de apel a cercetat și declarațiile părții vătămate, Mihai A., date în ședința primei instanțe, pe care le-a considerat ca consecvente pe tot parcursul procesului penal, fiind confirmate și de declarațiile martorului Danilă A. și Cibotari M., declarațiile date la urmărirea penală de către martorii Horov A. și Nagorneac N.

Veridicitatea declarațiilor părții vătămate Mihai A. se confirmă și prin ordonanța procurorului r-l Soroca din 22.08.2013 (v. 2, f.d. 159) prin care a fost refuzat în începerea urmăririi penale pe faptul primirii banilor (100 euro) de la Danilă Larisa, pentru a da declarații mincinoase. Totodată prin aceeași ordonanță se constată că Mihailov V. a dat declarații cu scopul de a-l ajuta pe prietenul său Casap O. și din acest motiv, instanța de apel, a respins declarațiile martorului, Mihailov V., pe care le-a apreciat critic, avînd ca scop de a-l ajuta pe inculpat să se eschiveze de la răspundere penală.

Analizînd în cumul probele sus enunțate, instanța de apel a conchis că, este greșită concluzia primei instanțe privind calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, ca lipsirea de viață din imprudență, deoarece nu au fost confirmate semnele calificative ale acestei infracțiuni. Declarațiile martorilor oculari și probele scrise cercetate în instanța de apel confirmă că, inculpatul intenționat a aruncat piatra în automobilul condus de partea vătămată. Modul cum a acționat inculpatul, care prin acțiuni intenționate a aruncat o piatră de dimensiuni și greutate impunătoare într-un automobil ce se mișca exclud elementul de imprudență în acțiunile inculpatului.

Instanța de apel a statuat că, în cazul dat inculpatul a acționat intenționat, aruncînd piatra cu scopul de a cauza leziuni corporale grave și ținînd cont de circumstanțele în care a fost aruncată piatra (mișcarea automobilului, dimensiunile și greutatea pietrei), acțiune conștient întreprinsă de inculpat, i-a cauzat victimei vătămări corporale grave, aflate în legătură causală cu survenirea morții.

Din punct de vedere al laturii obiective, fapta infracțională a inculpatului cuprinde cauzarea intenționată a vătămarilor grave a integrității corporale sau a sănătății (urmările prejudiciabile primare), prin aruncarea pietrei în automobilul ce se mișca, acțiuni care, la rîndul său, a implicat producerea unor urmări prejudiciabile și mai grave - decesul victimei (urmările prejudiciabile secundare). Orientarea principală a faptei inculpatului a format-o vătămarea integrității corporale a victimei, iar decesul acesteia a reprezentat consecințele firești ale faptei, însă nedorite și neadmise de inculpat.

În opinia instanței de apel, incorectă este și calificarea solicitată de procuror privind calificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, ca omor intenționat, deoarece nu a fost confirmată în ședința judiciară intenția inculpatului de a omorî partea vătămată. Inculpatul a avut posibilitatea de a-l omorî pe Solovei I., însă acesta nu a comis fapte ce ar indica la intenția de a omorî victima.

De către instanța de apel au fost apreciate critic declarațiile inculpatului, considerându-le ca o metodă de eschivare de la răspundere penală. Inculpatul la diferite etape a procesului penal a dat declarații diferite, indicînd inițial, că nu ține minte ce s-a întîmplat, ulterior în prima instanță și în cea de apel acesta a declarat că nu i-a aplicat lovituri părții vătămate, Mihai A., că nu el a aruncat piatra, și că el nu s-a aflat la locul comiterii infracțiunii, fiind plecat acasă.

Din declarațiile inculpatului, care indică că a avut discuție cu partea vătămată Mihai A., însă n-a lovit-o, raportate cu declarațiile celorlalți martori și a părții vătămate Mihai A., reiese că inculpatul s-a aflat la locul infracțiunii la timpul indicat și anume el a comis infracțiunile și nu altă persoană, fapt ce exclude versiunea inculpatului, precum că el se afla în alt loc în momentul săvîrșirii infracțiunii.

De asemenea, instanța de apel, a considerat întemeiate concluziile primei instanțe referitor la aprecierea critică a declarațiilor martorilor Bantiș Z. și Mihailov V., martori care au depus declarații pe cazul dat deja la judecarea cauzei, la rugămintea inculpatului, care nu a înaintat demersuri în acest sens în cadrul urmăririi penale.

Inculpatul la faza urmăririi penale nu a declarat că Dănilă A. ar fi aruncat piatra, această versiune a apărut mai tîrziu. Argument în acest sens servește și faptul, că inculpatul nu a atacat sentința de condamnare.

Luînd în considerație cele menționate, instanța de apel, referitor la acest episod a constatat că, Casap O., după comiterea acțiunilor huliganice, fiind în stare de ebrietate, intenționat, avînd scopul de vătămare a integrității corporale, în urma unor relații ostile, văzînd că automobilul lui Solovei Ivan se întoarce înapoi, a luat de jos o piatră de forma sferică neregulată cu greutate de 9 kg, dimensiunile 21x16 cm, și dîndu-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sale, văzîndu-l pe Solovei Ivan, care se afla la volanul automobilului, a aruncat cu piatra menționată în automobil. În continuare automobilul a derapat de pe drum, lovindu-se de un pilon din beton, provocîndu-i lui Solovei Ivan leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, în rezultatul cărora ultimul a decedat.

La capitoul stabilirii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea și gradul de pericol social a crimei săvîrșite de inculpat, de circumstanțele cauzei, precum și de personalitatea acestuia, considerînd că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar fiind izolat de societate, luînd în considerație urmările prejudiciabile survenite în urma infracțiunii, care s-a soldat cu decesul unei persoane. La stabilirea pedepsei inculpatului urmează a fi aplicate și prevederile art. 70 alin. (3) Cod Penal, luînd în considerație minoratul inculpatului la momentul săvîrșirii faptei, cu reducerea la jumătate a limitei maxime a sancțiunii prevăzute de norma penală pentru articolul dat.

6. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către avocatul, Bulgaru Anatolie, în numele inculpatului prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței sau remiterea cauzei spre rejudecare în prima instanță în alt complet de judecată.

În susținerea poziției sale, recurentul a invocat că:

- instanța de apel nu a verificat legalitatea și temeinicia argumentelor și probelor noi prezentate acestei instanțe, precum ar fi scrisoarea (explicație-cerere) a lui Sochirca Romina și nu a dat o apreciere cuvenită circumstanțelor cauzei bazate pe probe administrate pe parcursul judecării cauzei, ce ar confirma nevinovăția inculpatului;

- referitor la infracțiunea de huliganism, decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, deoarece în prezenta cauză penală au fost admise încălcări de procedură penală, ce afectează interesele inculpatului în ce privește demersurile privind prelungirea termenului arestului preventiv, nejustificarea arestării inculpatului și nemotivarea judecătorului de instrucție, motive asupra cărora instanța de apel nu s-a pronunțat, astfel examinând unilateral cauza dată;

- instanța de apel nu a audiat suplimentar martorii pentru a verifica minuțios declarațiile acestora, iar probele materiale verificate nu au fost apreciate conform prevederilor legale, ce a dus la concluzii incorecte privind condamnarea inculpatului în baza art. 151 alin. (4), 287 alin. (1) Cod penal;

- instanța de apel nu a ținut cont de toate circumstanțele cauzei și nelegitim l-a declarat vinovat pe inculpat pentru omor intenționat, iar probele administrate la caz nu dovedesc intenția de omor;

- modificarea învinuirii în instanța de apel nu poate avea loc, doar în cazul prezentării altor probe decât cele menționate în rechizitoriu.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală și anume faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece potrivit art. 430 CPP, recurentul este obligat să indice temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 CPP și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză și care este eroarea de drept comisă de instanță, ce duce la casarea hotărârii. Însă, recurentul solicită reaprecierea probelor considerându-le că au fost administrate nu în raport cu dispoziția art. 101 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din dispoziția art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală se reține că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel doar în prezența temeiurilor menționate de norma dată.

Recurentul își întemeiază recursul în baza pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse

recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel, în cazul când *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*.

Referitor la prezența temeiului de casare invocat și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, instanța de recurs notează că, e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

Așadar, avînd în vedere argumentele recursului și pretinsa eroare de drept la care se referă recurentul, Colegiul, verificînd materialele dosarului constată că, judecînd apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă de calificare a acțiunilor inculpatului, în baza art. 287 alin. (1) și art. 151 alin. (4) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrat. Probele prezentate atît de partea acuzării, cît și partea apărării, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-au stabilit cu certitudine că inculpatul, Casap O., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (4) Cod penal și anume, *vătămarea intenționată gravă a integrității corporale, care a provocat decesul victimei*. Astfel, Colegiul penal consideră neîntemeiate alegațiile recurentului precum că instanța de apel nu a audiat suplimentar martorii pentru a verifica minuțios declarațiile acestora și nu a apreciat toate probele conform prevederilor legale, fapt ce se confirmă prin procesul verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (v.3 f.d. 54-55).

Conform materialelor dosarului se atestă că inculpatul a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (1) și art. 287 alin. (1) Cod penal și anume *omorul unei persoane, precum și huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc prin obrăznicie deosebită, însă acțiunile acestuia au fost recalificate de prima instanță și inculpatul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 149 alin. (1) și 287 alin. (1) Cod penal și anume lipsirea de viață din imprudență și huliganism*.

Prin urmare, instanța de recurs remarcă că, nefiind de acord cu recalificarea acțiunilor inculpatului de către prima instanță din art. 145 alin. (1) Cod penal în art. 149 Cod penal, procurorul a atacat hotărârea în această parte, în rest condamnarea pentru infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal nu a fost contestată.

Reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal consideră că, soluția adoptată de către instanța de apel în partea calificării de drept a acțiunilor inculpatului în baza art. 151 alin. (4) Cod penal, este corectă și întemeiată prin ansamblul de probe expus

și analizat în hotărîrea contestată și menționat în pct. 5 al prezentei decizii. În opinia Colegiului, instanța de apel just a apreciat cumulul de probe, reținînd ca decisive ce confirmă vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii de vătămare intenționată gravă a integrității corporale, care a provocat decesul victimei, anume declarațiile martorului Danilă A., date în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel (v.3 f.d. 16-19), declarațiile martorului Mihai A. date în cadrul ședinței de judecată a primei instanțe (v. 1 f.d. 217), de unde rezultă cert că anume inculpatul intenționat a aruncat piatra în automobilul condus de către partea vătămată. Astfel, sînt întemeiate concluziile instanței de apel că modul în care a acționat inculpatul, care prin acțiunile sale intenționate a aruncat o piatră de dimensiuni și greutate impunătoare într-un automobil ce se mișca, exclude elementul de imprudență, considerat prezent de prima instanță. Din declarațiile specialistului Herescu M. (v. 1 f.d. 223-224) și expertizele medico-legale, raportul de constatare medico-legală efectuate în prezenta cauză, rezultă că nu a fost cert dovedit survenirea directă a decesului de la lovitura cu piatra, însă au fost constatate vătămări corporale grave, ce au cauzat moartea victimei.

Avînd în vedere aceste împrejurări, Colegiul penal statuează ca juste considerentele instanței de apel precum că orientarea principală a faptei inculpatului a format-o vătămarea integrității corporale a victimei, ce a generat decesul victimei, reprezentînd consecințe firești ale faptei, însă nedorite și neadmise de inculpat, ceea ce dovedește prezența elementelor infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal.

Totodată, Colegiul atestă ca corecte concluziile instanței de apel și primei instanțe referitor la aprecierea critică a declarațiilor martorilor Mihailov Vasile, Mihailov Vera, Bantiș Zinaida, Lisnic Serghei, deoarece acești martori sînt în relații prietenești cu inculpatul și au fost solicitați de a da declarații abia la etapa examinării cauzei în prima instanță și în instanța de apel, nefiind solicitați de a da declarații în cadrul urmăririi penale, mai ales în cazul cînd inculpatul se consideră nevinovat de faptele imputate lui. Declarațiile acestor martori, precum și explicația scrisă a martorului Sochirca Romina, care a fost admisă pentru a fi audiată în instanța de apel ca martor, însă partea apărării nu a asigurat prezența acesteia în instanță, de asemenea se combat și prin ordonanța procurorului r-l Soroca din 22 august 2013 (v.2 f.d. 159), de unde se constată neconfirmarea versiunii apărării precum că partea vătămată, Mihai A., a fost plătită pentru a da declarații împotriva inculpatului.

Cu referire la argumentele recurentului privind dezacordul și cu condamnarea inculpatului în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, instanța de recurs le consideră inadmisibile. Avînd în vedere dispoziția alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că *temeiurile menționate la alin. (1), pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel*, Colegiul reține că, inculpatul și nici apărătorul acestuia, nu au contestat cu apel sentința, astfel rezultînd acordul lor cu hotărîrea primei instanțe privind condamnarea în baza art. 287 alin. (1) Cod penal. Acest fapt rezidă și din solicitarea recurentului propusă în recurs de a menține sentința.

Ce ține de critica apărătorului în privința erorilor esențiale de procedură comise la reținerea, aplicarea măsurii preventive arestarea și prelungirea arestării în privința inculpatului, Colegiul constată că, analizând materialele cauzei nu au fost stabilite careva încălcări esențiale de ordin procedural. Inculpatul la aplicarea măsurii arestarea preventivă a fost asigurat cu apărător și pedagog, fiind prezent de fiecare dată și reprezentantului său legal, Casap L. În cadrul urmăririi penale, procurorul a solicitat prelungirea măsurii arestarea preventivă, însă instanța de judecată l-a solicitat apărătorului inculpatului, i-a aplicat ultimului o măsură preventivă mai blândă și anume arestarea la domiciliu. De fiecare dată când instanța de judecată prelungea, la demersul procurorului, termenul arestării la domiciliu în privința inculpatului, încheierile date nu au fost contestate de către apărător sau inculpat, ceea ce denotă că nu erau contra măsurii preventive aplicate. Nici apărătorul și nici inculpatul sau reprezentantul legal nu au depus careva plângeri în ordinea art. 313 Cod de procedură penală. La finele urmăririi penale aceștia nu au înaintat careva cereri, demersuri, obiecții privind careva încălcări admise în acest sens. La fel, nici în cadrul examinării cauzei în prima instanță nu au semnalat erori procedurale admise la aplicarea măsurii preventive, acestea fiind invocate abia la examinarea cauzei în instanța de apel, de către avocatul ce a intervenit la etapă dată a procesului. Instanța de recurs evidențiază că, criticele invocate sub aspectul erorilor procedurale la aplicarea măsurii preventive, de fapt au fost preluate din referința apărătorului la apelul declarat și susținerile verbale scrise ale acestuia la ședința instanței de apel, fiind identice cu cele menționate în recurs, astfel acestea poartă un caracter declarativ.

Din conținutul recursului rezultă că autorul acestuia își exprimă dezacordul privind prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii privind omorul intenționat, însă Colegiul penal consideră, în speța dată, irelevante argumentele invocate sub acest aspect, fiindcă inculpatul nu a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de omor intenționat prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal, însă pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (4) Cod penal, condamnarea fiind bazată pe probele administrate în cauză.

De asemenea, instanța de recurs constată că nu corespund realității susținerile recurentului precum că procurorul a modificat învinuirea în sensul agravării în instanța de apel. La acest capitol, Colegiul atestă că, apărătorul a apreciat ca modificare a învinuirii în sensul agravării în instanța de apel, faptul că acesta a atacat cu apel sentința, nefiind de acord cu calificarea efectuată de către prima instanță a acțiunilor inculpatului în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, alta decât cea indicată în actul de învinuire, adică în baza art. 145 alin. (1) Cod penal. Însă, potrivit normei prevăzute la art. 401 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *procurorul poate declara apel, în ce privește latura penală și latura civilă*, deci este un drept al acestuia, iar faptul dat nu constituie modificare a învinuirii aduse inculpatului, în sensul art. 326 Cod de procedură penală.

Alegațiile recurentului precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor indicate în referința sa împotriva apelului declarat de procuror, astfel fiind

examinată cauza unilateral, Colegiul le consideră nefondate, deoarece conform prevederilor art. 414 alin. (5) coroborate cu cele ale art. 417 alin. (1) pct. 8) al Codului de procedură penală, instanța de apel trebuie să se *pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel*, iar decizia trebuie să cuprindă *temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date*, rigori care în prezenta cauză au fost respectate. Potrivit acestor prevederi legale, instanța de apel nu este obligată să se expună asupra considerentelor din referința depusă la apelul declarat, însă din textul deciziei instanței de apel se atestă că, această instanță s-a expus în privința versiunii apărării și probelor prezentate în acest sens.

Având în vedere cele menționate, Colegiul penal consideră că, n-a fost constatată prezența în speța examinată a erorii de drept invocată și prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul, Bulgaru Anatolie, în numele inculpatului Casap Octavian, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Casap Octavian Semion**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 12 martie 2015.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin